

register for hele landet, der herved foreslås oprettet, tager sit udgangspunkt i dette københavnske initiativ.

I øvrigt skal forslagsstillerne fuldt ud tilslutte sig den artikel af kriminalassistent Lars N. Jensen, Københavns narkopoliti, som fandtes i „DANSK POLITI“ årgang 1977, side 139-141.

Artiklens indhold var følgende:

„I Danmark har vi efter forlydende ca. 5.000 narkomaner, der, hvis vi antager, at de bruger for ca. 300 kroner narkotika pr. mand om dagen, bruger for ca. 540 millioner kroner om året, hvilket nok er lavt anslået. De fleste narkomaner lever af hjælp efter bistandsloven/invaliddepension/arbejdsledighedsunderstøttelse, og hvis vi regner med omkring 25.000 kroner i snit, giver dette ca. 125 millioner kroner på årsbasis, men spørgsmålet er, hvor får narkomanerne de resterende ca. 415 millioner kroner fra? Ja, de skaffes ved ulovligheder, såsom tyverier, røverier, prostitution og ikke at forglemme narkotikahandel, idet narkomanerne gerne sælger lidt „stof“ til andre for selv at tjene penge til eget forbrug.

Narkomanerne er ikke registreret særskilt nogen steder, hvorfor ovennævnte tal kun kan være et postulat, men et tal, der mange gange er anslået af førende folk på området.

Politiet har i de senere år beslagnet større og større kvantum illegal narkotika af forskellig art, og alene i 1976 beslagnet Københavns Narkotikapoliti omkring 63.000 stk. morfinpiller til en anslået værdi på det sorte marked til ca. 5,6 millioner kroner, blot for at nævne et eksempel. Desuden har der vist sig en følgekriminalitet, hvor narkomanerne, for at skaffe penge til deres stofmisbrug, har lavet ulovligheder i et meget, meget stort omfang.

På grund af den meget store fortjeneste på narkotikaen har vi i København for alvor fået grundlagt en bagmandsvirksomhed, der tjener millioner af kroner på andre folks ulykke. At fortjenesten er stor kan bedst beskrives ved kendsgerninger, idet vi i de danske retssale flere gange har kunnet høre, at for eksempel pakistanske statsborgere har erkendt, at de i deres hjemland havde købt morfinpiller for 3 kroner pr. stk. og derunder. Når prisen i Danmark for tiden ligger på ca. 90 kroner pr. morfinpille, kan man jo se, at der er en ganske pæn fortjeneste. Morfinpillerne er også nemme at smugle ind i landet, for eksempel kan der være omkring 400 stk. i en almindelig tændstikæske, hvilket siger lidt om størrelsen og om de problemer, der er for politi og toldvæsen for at finde frem til gemmestederne.

Hvad har man så gjort fra myndighedernes side for at tackle problemet? ja, man har kørt efter det sædvanlige mønster, nemlig at lade politiet tage de små

narkomaner og mindre forhandlere, medens man har haft svært ved at bevise noget mod de store på grund af de måske utidssvarende efterforskningsmetoder på området. De senere år har man dog fra ansvarlig side nødtvungen erkendt, at narkotikapolitiet måske burde bruge utraditionelle metoder for at komme disse bagmænd til livs, og disse metoder har da også givet gode resultater, men det er et helt andet problem.

Narkomanerne, stofmisbrugerne, hvad har man så gjort ved dem? Her ligger et meget stort problem, efter min opfattelse, idet man betragter en narkoman som en kriminel og ikke som et sygt menneske, som han vitterlig er. Ganske vist er sygdommen selvforskyldt i første omgang, idet de jo bare kunne lade være, hvilket ofte er hørt under diskussionen vedrørende hjælp til narkomanerne. Faktum er imidlertid, at et menneske, der virkelig er afhængig af „hårde stoffer“, er et sygt og ynkeligt individ, der kun har *et* i hovedet, nemlig hvordan man skaffer penge til næste „skud“. Hvis en narkoman ikke får sit „stof“ til tiden, begynder nedturen, det vil sige skiftende kulde- og svedeture, rysten over hele kroppen, kvalme, opkastninger, feber, forhøjet blodtryk, kramper og til sidst bevidstløshed, der eventuelt kan ende med dødsfald.

I Danmark er det forbudt at være i *besiddelse* og *forhandle* narkotika uden særlig tilladelse (apoteker m.v.), og det vil sige, at en narkoman, der netop har købt en morfinpille til 90 kroner for de sidste penge af socialhjælpen, ja, han risikerer at blive snuppet af politiet, der har pligt til at fratage ham pillen og sigte vedkommende for overtrædelse af narkotikalooven. Hvis vi tænker os, at nævnte narkoman kommer hjem efter sit ufrivillige ophold hos politiet, ja, hvad skal han så? Der er kun *en* ting, det drejer sig om nu, og det er at skaffe penge til en ny pille, inden „nedturen“ begynder for alvor. Man prøver at låne penge af vennerne, men de har ingen, for de er også narkomaner. Derefter prøver man at ringe til socialkontoret for at få forskud på næste uges socialhjælp og fortæller en rørende historie om, at nu er der ingen mad i huset m. v., men på socialkontoret kender man et utal af den slags historier, så man lader sig ikke narre. Så er der kun én vej tilbage, for det daglige „stof“ skal tilvejebringes, og det er et hurtigt „bræk“, altså tyveri, indbrud, røveri eller lignende, og dette uanset om man er næsten sikker på senere afløsning. Når nævnte forbrydelse er begået, omsættes varerne hurtigt til narkotika, og dagen er reddet. — Endvidere er der selvfølgelig prostitution, der giver mulighed for at tjene hurtige penge, idet mange anser det for bedre at tage 5 minutter med en utugtstokunde, end det er at døje alverdens pinsler på